

HOA XƯƠNG RỒNG

Quân rất hài lòng kể từ khi dọn về ngôi biệt thự này, ngôi nhà tọa lạc trên một mảnh đất rộng, cách Sài Gòn khoảng 20 cây số, chung quanh nhà cây trái xum xuê, mùa nào trái ấy : Mít, nhãn, chôm chôm, sầu riêng, măng cụt, cam, chanh v.v... Trước mặt nhà một thảm cỏ xanh rì cùng hoa kiểng được cắt tỉa cẩn thận, chứng tỏ người chủ cũ của ngôi nhà rất nghệ sĩ. Và cái mà khiến Quân bất cứ giá nào cũng phải mua cho được ngôi biệt thự là một pho tượng bằng đồng, tạc hình thiếu nữ khoả thân, kích thước gần như người thật. Ngày đầu tiên đến xem nhà, Quân đã bị thu hút ngay vì cái toàn hảo của pho tượng, hẳn điêu khắc gia phải rất tài ba mới tạo ra được một tác phẩm tuyệt vời như thế. Từ đường cong nét lượn của thân hình Vệ Nữ, cho đến khuôn mặt thanh tú, cái mỉm cười vừa nhẹ nhàng vừa bí hiểm không thua gì nụ cười nổi tiếng "La Joconde" của Leonard de Vinci, sóng mũi thật thanh tú, nhất là cặp mắt, với cái nhìn như toát ra một sự huyền bí xen lẫn một chút ngây thơ, nhí nhảnh vừa u buồn dịu vợi thật thu hút hồn người. Bức tượng ngự trị giữa một rừng hoa, trước mặt tiền nhà.

Quân là một họa sĩ nổi tiếng, xuất

thân từ trường Cao Đẳng Mỹ Thuật, tranh của anh được đưa đi triển lãm khắp nơi trên thế giới, đem lại thật nhiều giải thưởng quốc tế cũng như trong nước. Danh vọng lẫn tiền bạc đến với Quân thật sớm.

Cha Quân mất từ lúc anh còn nhỏ trong một tai nạn phi cơ trên đường đi công tác, Mẹ Quân được thừa hưởng hai phần gia tài nội, ngoại vì cha và mẹ Quân đều là con một, nên cuộc sống Quân thật sung sướng, chỉ biết ăn và học trong tình thương yêu, nuông chiều của mẹ.

Năm vừa qua, mẹ Quân sau một cơn nhồi máu cơ tim đã ra đi vĩnh viễn. Để lại cho Quân một gia tài đồ sộ cùng một khoảng trống thật lớn trong tâm hồn. Đối với Quân mẹ là tất cả, mặc dầu đã hơn ba mươi tuổi, Quân chưa hề có người yêu, bạn gái thì rất nhiều, một họa sĩ tài hoa, giàu có, đẹp trai thì các cô vây quanh đầu thiếu, nhưng hình như cái toàn hảo cái tuyệt vời của mẹ đã đầy ắp trong trái tim Quân, nên không còn chỗ cho một bóng hồng nào chen chân vào được.

Mẹ mất rồi, Quân thấy như hụt hẫng, như mất mát và tan vỡ một cái gì thật vô

hình mà hiện hữu. Quân không thể sáng tác một bức hoạ nào trong thời gian qua, mỗi lần cầm cọ, là hình ảnh mẹ lại hiện ra như một người sống, đi lại, dọn dẹp, nói cười với anh, thế là anh quẳng cọ đi để nói chuyện cùng mẹ. Bạn bè thấy người anh tiêu tụy hẳn đi, ai cũng khuyên Quân nên bán ngôi nhà nhiều hình ảnh và kỷ niệm u buồn phảng phất ấy, tìm một chỗ nào thật xa chốn cũ để không có gì gợi nhớ, để tâm hồn lắng dịu nỗi buồn. Bạn bè giới thiệu thật nhiều nơi, nhưng ở đâu Quân cũng lắc đầu.

Cuối cùng, ngôi biệt thự rao bán trên báo khiến anh chú ý và tìm đến. Quân đã đồng ý ngay khi nhìn thấy pho tượng, không kè nài giá cả, chủ nhân không đòi hỏi cao quá như Quân dự tính, vì sắp đi ra nước ngoài.

Sự bận rộn sắp xếp chỗ ở mới khiến Quân ngơ ngai phần nào nỗi nhớ thương mẹ, mỗi buổi chiều, nếu không có bạn bè quấy rầy, cũng như sau khi công việc tạm ngưng, Quân hay ngồi trước sân ngắm nghía pho tượng, một ý nghĩ chợt đến trong đầu Quân :

- Sao mình không cho pho tượng vào tác phẩm mình nhỉ ?

Thế là hàng loạt hình ảnh đủ mọi góc cạnh của pho tượng được đưa vào nét vẽ. Quân đã nhân cách hóa pho tượng đủ mọi động tác như người thật, thế là : Cô Hái Hoa, Ru Em, Thiếu Nữ Ngủ Ngày, Cô Láng Giềng v...v... được ra đời. Bức tranh nào cũng thật sống động với gương mặt tuyệt vời, và vóc dáng yêu kiều của pho tượng khoẻ thân.

Người tình nguyện làm mẫu cho Quân vẽ để lấy động tác là Thu, cô bạn gái thân nhất trong các bạn gái. Thu đẹp dịu dàng, phần lớn các tác phẩm trước đây của Quân đều nhờ Thu làm mẫu. Quân và Thu rất thân nhau, ngày còn sống, mẹ Quân nhiều lúc giục Quân cưới vợ, bà có nhiều thiện cảm với Thu, chỉ cần Quân đồng ý là đám cưới diễn ra ngay, bạn bè ai cũng nghĩ hai người sẽ lấy nhau, nhiều lúc Quân cũng

muốn vâng lời mẹ, nhưng sau khi tự hỏi lòng, Quân cảm thấy tình cảm dành cho Thu chưa đủ say đắm để gây dựng gia đình, hay là tại có mẹ bên cạnh, anh thấy không cần thiết phải lập gia đình, mặc dầu anh cũng rất có cảm tình với Thu.

Ngày triển lãm tranh khai trương thật tưng bừng, kể từ khi mẹ mất, lần đầu tác phẩm Quân tái xuất hiện, bạn bè và những người yêu nghệ thuật nồng nhiệt đón chào, phòng tranh chật ních người, hình ảnh duyên dáng của người trong tranh cộng với nét vẽ điêu luyện của hoạ sĩ khiến cho khách càng lúc đến chiêm ngưỡng càng đông.

Quân trong bộ áo quần Smocking thật bảnh bao, tươi cười tiếp đón khách quen, từ sáng đến chiều, tất cả các tác phẩm hầu như đều đánh dấu đã bán, chờ mang đến giao tận nhà sau khi phòng tranh đóng cửa, nhưng giòng người ái mộ vẫn ngập đầy. Bỗng một khuôn mặt thân quen, thật xinh đẹp lẫn trong đám đông, Quân nhớ mang máng hình như mình đã gặp nhiều lần, đang cố moi óc, và chàng chợt nhớ ra, cô gái rất giống với người đẹp trong tranh, tức là giống với pho tượng như hai giọt nước, từ khoé mắt, miệng cười, cho đến thân hình uyển chuyển, đều đặn. Quân muốn lên tiếng, nhưng không biết tên làm sao gọi, anh len vào đám đông, định đến gần, nhưng cô gái đã ra đến cửa, và mất hút vào giòng người như thác lũ đang dạo phố.

Sau ngày triển lãm thành công rực rỡ, Quân hăng say làm việc.

Một đêm nọ, trong thời gian hoàn thành tác phẩm "Ngày Hôn Lễ", người mẫu phải khoác chiếc áo cô dâu rực rỡ, loè xoè, dài chấm đất. Lục tung các ngăn tủ, Quân tìm được xâu chuỗi ngọc trai của mẹ, xâu chuỗi kỷ niệm ngày cưới của bà, Quân đưa Thu mang tạm để đóng vai cô dâu. Nhìn gương mặt Thu sau cả ngày làm việc mỗi mệt, bơ phờ nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ tươi vui, Quân rất cảm động. Quân biết Thu vì thương anh nên không quản ngại từ sáng đến tối ngồi làm mẫu, ngoài ra Thu còn săn sóc lo cho anh từ miếng ăn, thức uống. Tình cảm dần dần len vào anh tự lúc nào. Nếu chọn

một người vợ, anh nghĩ không ai có thể hơn Thu được. Vừa đẹp người vừa đẹp nết, con nhà nề nếp, Thu chỉ vì cảm tình mà ngồi làm mẫu cho anh, chứ thật ra gia đình Thu rất giàu, Thu đang học Luật, tương lai đầy hứa hẹn.

Sau khi nét vẽ cuối cùng trong ngày kết thúc, anh và Thu ngồi nghĩ trên hai chiếc ghế kê sát cạnh nhau trước nhà, ánh trăng hạ tuần mỏng manh không đủ soi sáng, cảnh vật mờ ảo, dễ làm con người xúc động. Dưới ánh trăng mờ bức tượng vệ nữ sừng sững thoát trông như người thật. Quân nhẹ nhàng nắm lấy tay Thu, có lẽ chờ giây phút này đã lâu, bàn tay Thu nằm gọn trong lòng bàn tay Quân, không một chút phản ứng. Chợt Thu kêu lên lên :

- Ấy quên ! Còn râu chuối ngọc, em quên cởi trả lại anh.

Thu đưa tay lên cổ, tháo vội râu chuối ngọc trai đặt vào tay Quân, một ý nghĩ ngộ nghĩnh chợt thoáng qua đầu Quân. Anh đứng dậy, bước đến bên bức tượng, quàng râu chuối vào cổ pho tượng, xong anh lùi lại một bước, ngắm nghía, ánh trăng chiếu vào râu chuối, phát ra những tia sáng lấp lánh làm bức tượng càng lộng lẫy hơn.

Thu cũng đến đứng bên cạnh anh, một tay quàng qua vai Thu, tay kia nâng mặt Thu quay về sát với mặt anh, định đặt một chiếc hôn tình tứ, hai đôi môi sắp sửa chạm vào nhau, bỗng nhiên Thu thét lên, có vẻ đau đớn lắm :

- Ô hay ! sao anh kéo tóc em đau quá.

Thật ngạc nhiên, một tay anh quàng qua vai Thu, còn tay kia đang nâng mặt nàng, anh vội buông Thu ra. Thu đang xoa đầu vì đau, cũng ngạc nhiên không kém, cả hai đảo đác quay quanh tìm kiếm, nghĩ chắc có tên bạn nào định phá chơi, nhưng tuyệt nhiên chẳng có một bóng hình.

Sau khi đưa Thu về, vì quá khuya, Quân quên bẵng râu chuối ngọc trai. Sáng hôm sau định cất thì râu chuối đã biến mất tự lúc nào. Quân nghĩ chắc đêm có tên trộm

nào leo rào vào và đánh cắp mất rồi.

Qua hôm sau và mấy ngày tiếp theo, những hiện tượng lạ xảy ra mỗi khi anh định hôn Thu, không đổ món này, cũng rơi vật nọ, khiến hai người không thực hiện được ý định. Có những lúc định vẽ tặng Thu một bức tranh, cố gắng mấy cuối cùng gương mặt của pho tượng lại hiện ra trên khung vải, thay vì nét mặt Thu. Quân chỉ cho là tại quen tay.

Tất cả những tranh Quân vẽ người đẹp qua dáng dấp pho tượng đều được mọi người khen ngợi và bán sạch cả, càng ngày Quân càng nổi tiếng và giàu có.

Cuối cùng ngày hôn lễ giữa Quân và Thu được thông báo khắp bạn bè và thân hữu, báo chí loan tin rầm rộ.

Lễ cưới diễn ra thật tưng bừng tại một nhà hàng nổi tiếng Sài Gòn. Bạn bè tươi cười, nhẩy nhót, hoa tươi, rượu nồng tràn ngập, ai cũng cầu chúc cho tân lang và tân giai nhân trọn đời hạnh phúc bên nhau.

Sau khi chia tay bạn hữu, Quân lái xe đưa Thu về biệt thự. Đêm thật êm đềm, vắng vẻ, không gian tuyệt vời cho hai kẻ yêu nhau.

Vừa bước vào nhà, cái đập vào mắt hai người là râu chuối ngọc trai nằm chễm chệ trên thảm ngay lối đi, như có ai quẳng trả lại một cách vội vàng giật dũ.

Quân nhặt lên, mang vào phòng ngủ cất.

Khoảng hai giờ sáng, các nhà bên cạnh đều giật mình thức giấc vì những tiếng thét thất thanh của cô dâu, những tiếng kêu cứu thật rùng rợn.

Khi mọi người đến nơi, một quang cảnh hãi hùng hiện ra trước mắt. Quân nằm nửa trên giường nửa dưới đất, trong tư thế chống trả kịch liệt, mặt tím ngắt, lưỡi hơi lè ra, như cố hớp chút không khí để thở, người đã lạnh ngắt từ lúc nào, một vòng xanh quanh cổ như màu đồng rỉ mờ mờ.

Không ai biết điều gì đã xảy ra, người duy nhất chứng kiến cái chết của Quân là Thu, nhưng cô dâu đã trở nên mất trí vĩnh viễn sau cái đêm tân hôn kinh hoàng đó.